

Phân biệt “trí tuệ” và “trí huệ” trong một số kinh sách Phật giáo

ISSN: 2734-9195 14:10 29/06/2025

“trí tuệ” và “trí huệ” là hai cách thể hiện của một nội hàm Phật học thống nhất: khả năng thấy biết đúng sự thật, vượt lên tri thức thông thường, dẫn đến giải thoát.

Trong quá trình phiên dịch và nghiên cứu kinh sách Phật giáo, độc giả dễ gặp hai cách viết: **“trí tuệ”** và **“trí huệ”**. Hai từ này xuất hiện song song trong nhiều bản dịch, đôi khi ngay trong cùng một bộ kinh, khiến nhiều người băn khoăn: phải chăng đây là hai khái niệm khác nhau trong Phật pháp? Hay đơn thuần là sự khác biệt về âm vận, lỗi phiên dịch, và tập quán sử dụng?

Bài viết này sẽ tiếp cận vấn đề dưới góc độ ngôn ngữ học lịch sử, Hán văn Phật giáo, và phân tích văn bản học từ một số kinh điển tiêu biểu để lý giải rõ ràng.

1. Từ nguyên và phiên âm: Tuệ (𡗗) và Huệ (𡗗)

Trước hết, cần xác lập nền tảng Hán văn: cả hai từ “tuệ” và “huệ” đều là cách phiên âm Hán – Việt của cùng một chữ 𡗗. Trong Hán cổ, 𡗗 có nghĩa là thông minh, sáng suốt, linh mẫn – gần với nghĩa của từ 𡗗 (trí). Khi kết hợp lại thành 𡗗𡗗, nghĩa chỉ sự hiểu biết sâu sắc, khả năng quán sát chân lý, gọi là trí tuệ.

Tuy nhiên, cách phiên âm chữ 𡗗 trong tiếng Việt có hai dạng phổ biến:

“Tuệ” là cách đọc theo hệ thống Hán Việt chính thống, có nguồn gốc từ âm Hán trung đại, được các nhà ngữ âm học Việt Nam và Trung Quốc thống nhất trong hệ thống đọc chữ Hán hiện đại.

“Huệ” là cách đọc cổ, xuất hiện trong một số phương ngữ miền Nam Trung Quốc, ảnh hưởng đến các bản dịch Nôm hoặc bản văn Phật giáo Việt cổ, nhất là trong các dòng Thiền tông hoặc Kinh sách từ Trung Hoa truyền sang.

Về mặt ngữ nghĩa, cả “trí tuệ” và “trí huệ” đều chỉ cùng một thực thể Phật học, tương đương với:

Pāli: paññā

Sanskrit: prajñā

Trung văn: 智 (zhìhuì)

2. Dẫn chứng từ một số kinh sách Phật giáo

a) Kinh Trung Bộ (Majjhima Nikāya), bản dịch Việt - HT.Thích Minh Châu

Trong bản dịch Pāli sang Việt của Hòa thượng Thích Minh Châu – một bản dịch chuẩn tắc, học thuật cao, cụm từ “trí tuệ” luôn được dùng để chỉ paññā. Ví dụ:

“Này các Tỷ-kheo, như vậy là con đường đưa đến đoạn diệt khổ đau: đó là con đường gồm tám chi phần... chánh niệm, chánh định, chánh trí tuệ.” (Kinh Tương Ưng – SN 56.11)

Trong toàn bộ dịch phẩm của Ngài Minh Châu, không thấy xuất hiện từ “trí huệ”, thể hiện xu hướng chuẩn hóa theo cách đọc Hán Việt hiện đại.

b) Kinh Kim Cang (金剛經), bản Hán - Trung - Việt

Trong bản Hán văn gốc của Kinh Kim Cang, xuất hiện cụm từ:

□ □□□□□ □ - Dĩ trí tuệ độ bỉ ngạn.

Bản dịch Việt của Thiền sư Thích Nhất Hạnh ghi là “trí tuệ”, nhưng các bản Việt cổ khác lại dịch là “trí huệ”.

Ví dụ bản dịch từ thời kỳ đầu của nhóm cư sĩ Hội An Nam Phật Học (1932) có câu:

“Lấy trí huệ mà qua đến bờ bên kia.”

Điều này phản ánh một hiện tượng phiên âm mang tính thời đại: đầu thế kỷ XX, “trí huệ” là cách viết phổ biến hơn trong văn bản

Nôm hoặc các bản kinh có ảnh hưởng Trung Hoa.

c) Luận Đại Trí Độ (□□□□ □)

Luận Đại Trí Độ là một trong những bộ luận đồ sộ nhất của Phật giáo Đại thừa, trong đó chữ □ xuất hiện rất nhiều lần, thường trong cụm:

□ □□□□ □ (bōrě zhìhuì - Bát-nhã trí tuệ)

Các bản dịch Việt hiện nay đều thống nhất dịch là “trí tuệ Bát-nhã”, không còn dùng “trí huệ” để giữ tính học thuật.

3. Ảnh hưởng của vùng miền và truyền thống tông phái

Ở miền Bắc Việt Nam, đặc biệt trong các bản dịch do các học giả xuất thân từ Hán học hoặc du học Nhật Bản, Trung Quốc, “trí tuệ” được ưu tiên sử dụng.

Ngược lại, ở miền Nam, các bản kinh ảnh hưởng từ Thiền tông Hoa Nam hoặc hệ phái Lục tổ Huệ Năng, cách viết “trí huệ” lại khá phổ biến.

Ví dụ: “Trí huệ vô sư”, “Trí huệ chân như”...

4. Nhận định học thuật và kiến nghị

Dưới góc độ học thuật, có thể kết luận:

“Trí tuệ” và “trí huệ” là hai cách viết khác nhau của cùng một từ □, không khác biệt về nghĩa.

Cần phân biệt rõ: “trí huệ” không phải là một loại trí khác hay trình độ thấp hơn “trí tuệ” như một số cách hiểu sai lầm gần đây.

Trong biên tập hiện đại, nên thống nhất dùng “trí tuệ” để đảm bảo chuẩn hóa thuật ngữ, đồng thời có thể chú thích “còn gọi là trí huệ” nếu cần trích dẫn văn cổ.

Việc nghiên cứu văn bản học và các dị bản kinh điển qua các thời kỳ sẽ giúp hiểu sâu hơn quá trình chuyển biến ngôn ngữ trong cách diễn đạt của ngôn ngữ Phật giáo Việt Nam.

Kết luận

Tóm lại, “trí tuệ” và “trí huệ” là hai cách thể hiện của một nội hàm Phật học thống nhất: khả năng thấy biết đúng sự thật, vượt lên tri thức thông thường, dẫn đến giải thoát. Việc thống nhất thuật ngữ sẽ giúp nâng cao chất lượng biên tập và giảng dạy Phật pháp, đồng thời tôn trọng sự đa dạng lịch sử của truyền thống văn bản Phật giáo.

Tác giả: **Trần Hoàng An Khánh**